

Albert Marquès: «La Canya és meva, però compartim custòdia amb el Girona»

Tècnic de la Canya, mascota del Girona FC

L'Albert, que ha seguit el Girona des de petit i se'n va fer soci fa un munt d'anys (té el número de carnet 512) perquè el seu avi, Josep Maria García Bancells 'El Zurdo', havia sigut jugador als anys 40 i director esportiu del club, és amant dels gossos, en té 12 a casa, els quals l'ajuden a fer teràpia assistida, i des de fa quatre temporades ha reunit les seves dues passions a Montilivi. «La Canya és la meva gossa, però es podria dir que ara tenim una custòdia compartida amb el Girona», riu. «A casa és una més, però també és la més mimada perquè, evidentment, s'ho ha anat guanyant. És una gossa que li agrada molt socialitzar i està entrenada des de petita», confessa. En aquest sentit, Marquès revela que «quan es van posar en contacte amb mi -la idea va sorgir de l'expatrocinator Gosbi- i em van proposar crear el primer club Pet Friendly, vam passar el procés d'entrenar específicament a Montilivi, simulant tots els sorolls que hi pot haver un dia de partit. Vam picar el tambor, vam posar la megafonia forta, vam passar per les cadires de la grada perquè s'acostumés a pujar i baixar... L'única cosa que no vaig pensar va ser en presentar-li la Sisa! Li va fer por el primer dia, però amb un tall de frankfurt ràpid se li'n va anar. Ara quan la veu mou la cua. La qüestió és premiar-la». La Canya és «capaç de fer qualsevol cosa per un trosset de menjar» i, per això, «quan més malament ho passa és als partits que coincideixen amb l'hora de sopar perquè tothom treu l'entrepà. La gent està avesada que no se li pot donar res, l'únic que té permís és el cap de jardineria per si un dia es revela i la lia. És una broma que tenim entre els dos perquè en aquests quatre anys sempre s'ha portat molt bé. Algun dia, fins i tot s'ha adormit a la grada enmig del soroll i el merder. Vull dir, a Montilivi ella hi està bé i súper acostumada. És casa». L'Albert dona molt valor a l'aposta que va fer el Girona en el seu moment per ser el primer club de futbol Pet Friendly «de la història». «Sí que la resta d'equips fan accions puntuals com, per exemple, l'Espanyol amb les campanyes d'adopció de gossos; l'Arsenal, que té el gos d'Arteta a la Ciutat Esportiva; l'Atlètic, que té tres Golden Retriever a la Fundació per fer teràpia amb nens i gent gran; o el Dépor, que també té un gos que de tant en tant va als entrenaments. Un gos com la Canya, però, que forma part de la dinàmica de partit, és a la gespa, amb els jugadors, etc., no n'hi ha cap», destaca. Alhora, comenta que «una de les coses que m'han sorprès molt positivament des d'aquestes quatre temporades és que tothom va amb molt de respecte. La gent és súper conscient de com l'ha de tractar i ho fa bé. Si mai un nen la mareja massa, els pares de seguida el frenen. Contemplava que sempre et pots trobar algú que va passat de voltes, no li agraden els gossos o ves a saber, però mai mai ningú ha tingut una mala paraula cap a ella. Al contrari». «Tothom cuida la Canya», fins i tot els rivals que venen a Montilivi. «Tots els equips contraris volen veure-la a la prèvia del partit i pengem un vídeo amb els seus jugadors i la Canya a les seves xarxes socials, n'hi ha que fins i tot li porten algun regalet. Sempre hi ha algú disposat a jugar amb ella, i ella feliç que li facin cas». Com no podia ser d'una altra manera, els de Michel també l'adoren. «Hi ha jugadors que tenen les seves rutines i són molt supersticiosos. Llavors, n'hi ha uns quants que l'han de tocar abans del partit, d'altres mentre es fan la foto d'equip, al túnel de vestidors... Cadascú al seu moment. La veritat és que la tracten súper bé. Quan anem als entrenaments, s'apropen a ella i la saluden. Zero queixes. Crec que ells també l'han incorporat a la seva rutina», afirma. A part de tot això, la gran tasca de la Canya, i de l'Albert Marquès, és «donar visibilitat a col·lectius vulnerables, sobretot a persones amb discapacitat intel·lectual. De fet, a cada partit, la Canya acompanya una persona amb discapacitat fins al mig del camp abans de l'inici. Això també fa orgull gironí, per mi. És un moment súper especial per ells perquè normalment mai són el centre de res». La Canya, inseparable de l'Albert, és l'única capaç de deixar les rivalitats a banda, despertar un somriure a la grada i que, a part dels futbolistes, més persones se sentin especials a Montilivi.

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/05/25/albert-marques-canya-meva-compartim-130509605.html>